

אורות הפרשה

הלכה בעמל התורה

'אם בחוקותי תכלci' (כו, ג), מבאר ה'תפארת יהונתן' מודיעו הזכירה התורה "בחוקותי את ה'חוקים" שהם ללא הבנה, אלא האדם נקרא 'יהולך', ואילו מלאכי השרת נקראים 'עומדים'. וזאת מפני שה מלאכים יודעים וمبינים את עמי המצוות, ואין להם צורך בעמל ויגיעו. لكن גם שרים אינו גדול כל כך. לא כן בנו אדם, שעמלים ויגיעים בתורה, ואף על פי שאין מäßigנים את הטעם, בכל זאת הם מקיימים את המצוות בגוירות המלך. לכן שרים גדול יותר. נמצא שעל ידי קיום "החוקים" מצויות בעלי טעם נקרא האדם 'יהולך'.

הלכה מחייב אל חיל

'אם בחוקותי תכלci' (כו, ג), פירוש רשי' שתהיינו עמלים בתורה. מבאר ה'נפלוות חדשות' למה לימוד התורה מכונה 'תכלci', ולא 'תלמוד', או 'תעסוק' בתורה, אלא כי הלכה היא העיקר. מהיקף הלכה והעליה מדרגה לדרגה שנאמר 'ילכו מחייב אל חיל'. יודעים את מידת העמל משקיעים בלימוד.

'אם' הלוואי, נתינת כוח והבטחה

'אם בחוקותי תכלci' (כו, ג), מבאר הרבי הרוי'ץ' פעמים המילה 'אם' מבטאת תנאי, כמו אמר להלן יומם לא תשמעו לי' (כח, ד) או 'ואם בחוקותי תמאשו' (כו, ט), אבל בפסקוק 'אם בחוקותי תכלci' המילה 'אם' אינה במבנה של תנאי, אלא 'הלוואי' ובגדר עצה טוביה 'הלוואי בחוקותי תכלci'. והעיקר הוא שיעם העצה הטוביה היא נתינת כוח מלמעלה וסיווע רב ועצום לקיומה.

חוק בטבע הגשומות תליה ברוחניות

'אם בחוקותי תכלci', נתתי גשמייכם בעיתם, נתנה הארץ יובליה' (כו, ד), מבאר ה'סביר' מסלבזקה זיע'יא חוק הוא בטבע שהגשומות תליה ברוחניות, כשם שעלה ידי' יונטי גשמייכם בעיתם' תהיה התוצאהה 'ונתנה הארץ יובליה', שכן חוק הוא בטבע שהטיבע הקב"ה בסדר הבריאה שהגשים מצמיח יבולים, כן הוא חוק בטבע 'אם בחוקותי תכלci', ונתתי גשמייכם בעיתם'.

חובת העמל בקביעת עיתים ל תורה

'אם בחוקותי תכלci' (כו, ג), פירוש רשי' שתהיינו עמלים בתורה. מבאר הרבי הרוי'ץ' האדם צריך לעמל ולהתינו בעמל בלימוד התורה. גם כשראה טרוד בעסקי, וקבעת עיתים ללימוד תורה כרוכה בעמל, מחייבתו קבוע בכל יום זמינים מיוחדים ללימוד תורה בכל יום ויום. דהיינו הלימוד ליום המחרת, מותך מחשבה שהיום הוא עירף ומחר יהיה לו זמן פנו ואפשרות למדוד בעין אינה נcona. שמיירת קביעות העיתים לתורה, מותך קיבלת על, תעשה את הרגל לטבע עני.

הפקר קללה לברכה

'אם בחוקותי תכלci', נתתי גשמייכם בעיתם, נתנה הארץ יובליה' (כו, ד), איתא במסכת מגילה (לא, ב) لما קוראים את פרשת התוכחה בחוקותי לפני תgan השבועות כדי שתתכללה שנה וקללותיה. אמרו בעל שם טוב הקדוש זיע'יא הכהן שתתכללה שנה וקללותיה שיכלו ויפסקו הצלות והקללות, כאשר חבירים טובים מערירים רחמים ריבים באhabit ישראל על חביבם בשעת דוחקו, בכוחם הם קוראים גור דין של שבעים שנים, והופכים את הקללה לברכה ואת המות לחים טובים וארכויים.

מאתורי הקללה

שתי נשים באו אל רבי ברוך מרודכי מבוריסק זיע'יא לדין תורה. אחרי ששמעו את טענותיהן, זכיה את האחת וחיבב את השניה. האישה שהפסידה בדיון התרגזה והחלה לקלל את הרוב. הרובנית בקשה מהרב לגרש את החזוצה מהביתה. אמר לה הרב בנתחת "אל תשימי לב לדבריה; היא אינה מותקנות להזה". בשומעה זאת הגבירה האישה את טفح קללותיה. ואז פנה אליה הרוב ושאל "אמרי לי, האם רצונך שייחוו לך בנים כמותי". "אווי, ריבונו של עולם", נשאה האישה את דינה כל "מי יונתן". צחק הרוב ואמר לרובנית "ירואה את שאין היא מתכוונת באמות לקללותיה".

המואר שבת מחזירתו למוסכט

'אם בחוקותי תכלci' (כו, ג), פירוש רשי' שתהיינו עמלים בתורה. מבאר ה'יעטורי תורה' אדם מישראל גם אם אינו מודדק וזהיר במצבות, כל זמן שהוא עמל בתורה, הרי "גדול תלמוד תורה שמביא לידי מעשה", וסופו לשוב ולשעות את רצון ה'. כשייה "אם בחוקותי תכלci" – שתהיינו עמלים בתורה, מפilia "ויאת מצוותי תשמרו ועשיתם אותן" שהמואר שבת מהזירתו למוסכט.

סמלת לפרנסת בפפנד

'אם בחוקותי תכלci' (כו, ג), אומר האדמו"ר רבי יהושע מעבלו זיע'יא סגולה לפרנסת בכבוד, כל המקובל עליו לקבע עיתים ל תורה, והוא מקיים זאת ומושעה הקבועה בעבר כל הון שבעלום מובהחת לו פרנסתו בכבוד.

אורות הקשרות

אלל ללמד שבחביבה תורה על לומדיה בכל يوم ויום כיום שננטנה מהר סיini. אמר רבי תנוזום בריה דבר חייא איש כפר עכו, ועוד שהורי אדים קורא ק"ש שחרית וערבית ורבב אחד אינו קורא, דומה כמו שלא קרא ק"ש מעולם". חרי לפניו שגדיר החביבות התורה הנדרשת מהאדם הוא בגודל שיעור החביבות שנדרשת מابتוטיו במועד הר סיini, וידיעים דבריו הנשגבים של ספר החינוך (מנזוחה שה) בעין הספריה שבין יצ"מ למועד הר סיini: נצטווינו למונת מחרחת וו"ט של פsch עד יומן נתינת התורה, הר סיini: מותמי יבוא העת הנכסף אליו ישיא לחרירות, כי המנן מראה באדם כי כל יישוע וכל חפוץ להגעה אל הזמן החואן, עכ"ל. אכן מכל דברי החינוך הללו, אתה למד מהו שיעור התשוקה והחביבות בתלמוד תורה אשר ציווה לנו הכתוב 'היום הזה נהיות לעם'. וגדולה תביעה זו כי' עד שמי שלא למד יומם אחד – דומה כמו שלא תשמעו לי' (כח, ד) או 'ואם בחוקותי תמאשו' (כו, ט), אבל בפסקוק 'אם בחוקותי תכלci' המילה 'אם' אינה אינה במבנה של תנאי, אלא 'הלוואי' ובגדר עצה טוביה 'הלוואי בחוקותי תכלci'. והעיקר הוא שיעם העצה הטוביה היא נתינת כוח מלמעלה וסיווע רב ועצום לקיומה.

הרב י' יהודה דר' עלי

הרב הראשי וראב"ד בא"ש בע

הרבות והמוסعة הדתית
בא"ש בע

הודעה חשוכה

דרושים בדחיפות משליחי השירות
בעלי נסיוון למשרה מלאה/לחצי משרה
לפרטיהם יש לפנות
למחלקת הקשרות 08-6204026

או במייל:

y0527681143@gmail.com

או למנהל מחלקת הקשרות
הרב יעקב אטלון 054-9210545

בברכה מחלקת הקשרות

הרבות והמוסعة הדתית בא"ש בע

מחליקת הקשרות

לשאלת רבים

אולמות האירועים בא"ש בע
עומדים תחת כשרות רגילה
למעט אירועים אשר בעלי האירוע
מבקשים השגחה צמודה
מונפקת תעודה חד פעמי מטעם מחלקת מהדרין"
עם כל פרטי האירוע שהוא בהשגת מהדרין

בברכת יאכלו ענויים וישבעו

בראשות כי' מטרוא דאטראורה רהרה"ג י' יהודה דר' עלי שילט'א

הודעה משמחת

הນן להביא לידיות בעלי השמחות והאירועים
כי ניתן לקבל בכל האולמות והקייטרינג
ארוע"ן "כשר למהדרין"
מטען בד"ץ הרבנות בא"ש בע

וזאת בחודעה לפחות של 3 ימים לפני האירוע
למפקח הרוב דר' רון חג'ג' 054-8196498
שים לב! רק אירוע הנושא תעודה מיוחדת מטעם בד"ץ ב"ש
ומוצבת בשערו האולם הינו תחת פיקוחינו ואחריותינו.

הבראה

"ארוע מהדרין" המושג על ידי זה הוא על
כל הארץ ולא על מס' שולחות בזודדות
ואין אנו אחראים על אמירות למכינה
אלא רק בהזגת תעודה במקומם האירוע

ככ"כ י' יהודה דר' עלי שילט'א
מחליקת כשרות מהדרין
שע"י הרבות בא"ש בע

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משולחנו של מורהנו המרא דארה
הגאון הגדול רבי יהודה דרעי שליטא

הלכות תלמוד תורה - ג'

הילולא צדיקיא רבי חיים חורי ז"ע

רבי חיים חורי נולד בתשרי תרמ"ה (1885) לאביו אברהם זקן ולאמו מבירכה והו庵 ב' יחיד, בא' גרביה. בעירתו למד אצל חכם משה זקן מאוזו ותלמיד פראגי יעלוש, ובמקביל עבד בדפוס. בשנות תרס"ג (1903), בהיותו בן 18 הוסמך לררבנות והתמנה למורה ושליח ציבור בקהילת נאבס, בדורות תוניסיה. בהמשך חזר לרבניה ותשמש כרב לכהן כרב וכדיין. בשנות תרפ"ז (1926) נקרא הרב לחזור ולשמש כרב בנאבס בעקבות עזיבתו של רבה של הקהילה חכם יצחק בוקבזה. רבי חיים חורי נשא פעםיים. מאשתו הראשונה נולדו לו שתי בנות ומאשתו השנייה נולדו לו שבעה ילדים וארבע בנות. חלקם נפטר בגל צער מאד. רבי חיים חורי הקים את ישיבת "תורה וחווים" וכן מוסדות צדקה וחסד. רבי חיים חורי הקופה מכסייף ציבור למימון התורמים ובדפסת ספרים והפצתם, וייסד קופת תלמידים לתלמידים ואשנום התורמים על מנת לשמש לדוגמה ונודע כדרשן בחסן עליון. במלhot העולים השניות, הנaging את קהילתו בנאבס, תחת השלטון הנאצי, רבי חיים חורי היה ידוע באחבותו לארץ ישראל, לחכמיה ולשליחויות. היה מהחרבי אגודות "עתורת ציון" שעסכה בלימוד השפה העברית ובעבודות אדרמה כרכינה לקרה עלייה לארץ ישראל, וביתו שימש כתחנת מעבר לעולים באופן נלהב בעלייה לארץ ישראל, וביתו שימש כתחנת מעבר לעולים בלתי-ללאיים מטריפולי לארץ ישראל. בשנות תשט"ו (1954), בהיותו בן שבעים, נכח ועלה לארץ ישראל. רבי חיים חורי התגורר תקופה קצרה בביית בנו בכני ברק, ולאחר מכן התישב באר שבע רבי חיים חורי תרגם ספרים רבים ביוונית "ציפורן שמרי" מרן החידיא ז"ל, וחיבר שלושה ספרים: "דרך חיים" - על התורה והש"ס; "חסד ואמת" דרושים בbijariumים לזכר חכמים שונים וינפלאות גדורות. כשנתיים לאחר עלייתו ארץ כביה באירן תש"ז (1957), השיב את נשותו ליזקרה בגיל 82 ונפטר בבארא שבע.

מנפלוותיו של רבי חיים חורי ז"ע

מקורה שקרהabei כהן, אבי היה המשמש עוד מימי בחורותו בעיר טוניס בחובש וכאה מוסמך אשר טיפול בחזיו היהודים ואך במוסלמים שהו צרכיהם את עזרתו. בין מטופליו היה רבי חיים חורי זצוק"ל שהיה סובל מחלות שונות כגון וכחן טיפול בו במיסירות רחץ את גנוו וחוליפ לו תחבותות מדי יום. כמושב שרבנו רבי חיים חורי הוודה לו על כך ואיחול לו צאלחה וברכו שצאות הטיטוף בו ובאהיו היהודים תעמדו לו לדורות. לפניו נשנתיים מר כהן אוושפ' בבית חולים עקב נפילה וחללה בראשו. באחד הלילות כאשר היהי ליד מיטתו קרא לי אבי ושאל איפה הרבי? לא הבנתי על מה מדבר וחשבתי שאבי אולי חולם, אך נשאלתי שוב ולא ידעתי מה להסביר ועל מה? אבי חזר על השאלה ואיבר איפה הרבי ולא הוא הוא הלא? שאלתי על אייה רב אתה שואל? ואיבר לחש הרבי חיים חורי? צמרמותה עברה בגופי על כך שאבי בשעתו הקשות שואל על הרבי שלא ראה למעלה מחמישים שנה. השבתי לו שהרב נפטר והוא לא נמצא את השם "חביר אביו" שחרב היה הרגע ליד מיטתו ואמר לו שיכנסו שהוא עז ליטפל בו בחוץ לארץ יוכות זו תעמדו לו והוא בעזותה ה' יתרך' יצא במרה מבית החולים ואכן כך היה, אבי ברוך ה' עמד על הגלו וmotpeckך בלבד. והכל בזכות גמiliות חסדים לבחו עם ישראל וככוב רבני הרבי חיים חורי ז"ע.

נשים עקרות רבות, לאחר שהתפללו על קברו של הרב הקדוש רבי חיים חורי ז"ע, נפקדו בשוק' נטען לזרק הנולא את השם "חבירת" כהכרת הטוב לישועה שזכה בזכות הצדיק. גב' עיטה התגורה בחולון. נשואה כבר שבע שנים, עדיין לא נפקדה. נואשת, החליטה למסוע ולהתפלל על קברו של הצדיק. בחגעה לציוון, פששה את בנו של הרב, ובקשה ממנה שיין לה חוות להקפי את הקבר (על פי האגדה העממית הקפת הציוון הקדוש עם חוות עוזר לביעות הפוריות). גברת עיטה קיבלה את החוטי, הקיפה את הקבר ואחר כך חזרה לביתה. שישה חווישים לאחר מכן, בהלווה השנתונית, ראה בנו של הרב, איש מתקרב לקראת. האיש סיפר לו, "הוואות לצדיק, אשתי נפקדה". בנו של הרב כיוון שלא יודע מי האיש ביקש ממנו לפרט יותר, והלה סיפר: שמי עיטה מוחלון, אשתי הייתה מהפנוי העומס. ואכן, האישה הרימה מפרק חוט... איך זה, שלאחר נס כזה אתה בא לבד? לא, החשב, אשתי עמדת מאחוריה, אני מנק עלייה מפני העומס. והבעת תודתך לקדוש,צדיק.

**יה רצון שזכות הצדיק תנגן בעד כל עם ישראל
אמן ואמן.**

ת - הויאל וחוב זה אינו קשור לגיל חינוך, כמו שתבהיר, חיב האב למד את בנו תורה משתחתייל לדבר לפני כוחו, דהיינו בגיל שלוש מלמד פסוקים "תורה ציווה לנו וכו' וישמע ישראל" וכיוצא בזה. ועד גיל חמיש שנים מלמדו אוטיות עד שידע לקרוא בתורה. ובתחילה השנה החמשית עד היותו בן עשר שנים, מלמדו לקרוא בתורה נבאים וכותבים. ומכאן ואילך מתחילה למדוד תורה שבבעל פה, כמו משנה ותלמוד וכו'.

ש - מי שאינו יכול למד את בנו תורה, האם חייב לשכור לו מלמד?

ת - אם אין יכול למד את בנו תורה, מפני שאינו יודע בעצמו למדוד או שאין לו פנאי לכך, חייב לשכור לו מלמד למדוד תורה. ועל כל פנים ישתדל אדם למצוא זמן למדוד עם בנו בכל האפשר, שכן מצוה בו יותר מבשולחו.

ש - האם כופין את האב למד את בנו תורה?

ת - מי שיכל למד את בנו תורה בעצמו או שידו משות לשכור לו מלמד, אך הוא מסרב לעשות כן, בית דין יכולם לכופוeki מזכה זו - הוא בגופו והן במומנו. ואם אין לפניו וגם אין אפשר להוציאו, בית דין יורדים לנכסיו כדי לשכור לו מלמד, כדי בעל חוב שיורדים לנכסיו כדי לפרוע את חובו.

ש - מי שאינו ידו משות לשכור מלמד וגם אינו יודע בעצמו למדוד, האם יש חוב על הציבור למד את בנו תורה מקופת הקהלה?

ת - תקנו חכמים להושיב מלמדדי תינוקות בכל עיר ועיר, והטילו את שכר המלמדים למי שאינו ידו משות, על כל הציבור שבעיר כל אחד לפי כוחו. ואפלו מי שאין לו בנין, מצוי להשתתף עם הציבור בשכר מלמדדי תינוקות שבעיר.

ש - תלמיד הולך למדוד תורה מחוץ לביתו, האם חייב אבי לשלם את שכר מזונותיו ושאר הוצאות כגן לינה והלבשה וכךומה?

ת - כשם שחייב אדם לשכור מלמד לבנו, כך חייב לשלם שכר מזונותיו ושאר הוצאות הנצרכים ללימודו כגן לינה והלבשה וכל כיוצא בה. ואmens אין בית דין יכולים לכופו על כך, מכל מקום גם זה בכלל מצות עשה של "ולמדתם את בניםם".

ש - האם חייב האב לבטל מלימודו ולעסוק במלאה לצורץ מימיו שכר לימוד בנו?

ת - לפי הנראה יש לחלק בזה בין שכר לימוד - לאור דברים הנצרכים ללימודו כגן מזונות וכו'. והיינו עבר שכר לימוד לבנו, חייב אדם לעסוק במלאה גם אם הדבר כרוך בביטול לימוד עצמו, מפני שב湓וד בנו גם הוא מקיים מצות תלמוד תורה. אך אין חייב לעשות כן עבור שאר הנצרכים ללימודו כגן מזונות והלבשה וכו', מפני שתלמוד עצמו קודם ללימודו בנו. במה דברים אמרים, כשהיאן הבן חכם ונבון יותר מאביו. אלים אם הוא זוי בלמידה וככל להחכים בתורה יותר מראבי, הרי זה לימוד בנו קודם ללימוד בבליטול תלמידו. ועל כל פנים, בסוף צרכיו גם אם הדבר כרוך בבליטול תלמידו. וזה פטור את האב מלימוד תורה בעצמו בכל יום כפי יכולתו.

ליקים בנו חכמי ישראל

הרהור'ג יוסף דהאן שליטא בנו רחל
בתוך שאר חולין עמו ישראל
והן אל כביר לא ימאס את תפילותינו.

**הצדיק שריפה
את האילים**

נחים היה מוג בעיר דברצן. העיר שכנה על צומת דרכים, וסוחרים ותירים רבים עברו דרכה. פונדקיו של נחום הנה מארחים.

השהייה בקרבת הגויים, ובמיוחד עם השותים לשוכנה, השפיעה עליו לרעה. אטייאת החל להתנגן כמוותם, פסק מלהתפלל והוניה את המצוות. הוא אף החל לעלוג לשומרי התורה.

פעם אחת נכנסו אל הפה נודק כמה מגולי' חסידיו של רבי יהושע רוקח מבועל. הם ישבו וסיפורים סיפוריים על רכם הגודל והמוחותיים המופלאים שעשה, כאשר הגיעו דבריהם לאונמי'ן. כל נחום, הגיב בלהעג: "モוטב שתשתוו עוד כמה כוסיות יי"ש משתעטסקו בסיפוריו הכל על רבותיכם האדיקין".
באמריו זאת פרץ בצחוך רועם.

המוכר שבקבוצת החסידים. וכך הדור הבא, לא היה יכול לשאת את דברי הבעל. הוא קם והתרה בנהום: "חכמים אמרו 'הוי זהיר בגחלון שלא תיכוח' והוא שומר לנפשך!".

תגבורתו של נחום הייתה חזקה מוגבלת. הוא הוסיף להתריס וללעוג לצדיק, אך לא עכבר וגעים אחודים לפתח השתקק נחום. הוא ניסה לפתח את פיו ולומר דברימה, אך יכול לא נשמעו לו. נחום געשה אילם.

הסיפור התפשט והרך בכל הארץ, והגיע גם לאחיו אחוי העציר, מודכי, שהתגורר בעירה סמוכה. האח, שהיה ראשנים וחסרי, הצעיר תמיד על מצבו של אחיו, ועתה כאב לו הדבר בירת שאר. הוא החליט לצאת לבעלן ולבקש את מהות הדרבי בעבורו אחיו.

תגבורתו של הצדיק מבעלן הייתה: "על כבודי אני מוחל.ليلת לי שייענש יהודי מישראל בגנלא. אולם מי יאמר שגם הקב"ה מוכן למחום לו?".

מודדי שפך את חנוני ורמעוני לפני הצדיק, אולי בכל'זאת יש דרך להחזיר את אחד למותב ולרפאו מהאלימות הפתאומיות. לבסוף אמר לו הצדיק: "אמור לאחיך שעליינו לבוא לך לפני ראש השנה, ולשוחות בכם עד אחרי הימים הנוראים".

מעודד נסע מזרדי לשכנוע את אחיו
לבוא עמו לבעלן לימים נוראים.
נחותם, שהיה ממילא מודcka ממצבها,
לא נזקק לשכנוע רב. על אף דעתו,
יצא עם אחיו לבעלן.

בערב ראש השנה נכנס נהום לחדר הצדיק, דמעות פרוץ מעיניו והן כאלו התחננו, שיעשה הצדיק למענו יופאהו. אמר לו הצדיק: "עליך להחליט בראש השנה לשוב בתשובה שלמה באמות, ולקבל עליך את קיום המצוות כיהודי כשר ויראי'שנוי".

חרדו הדרבים לילבו של נחום
ובאותו ראש השנה התעורר בתשובה
אמיתית עד שנתהפק ליבו למורי.
בעשרה ימי תשובה עסק כל העת
בתוריה ובתפילה, לרוביה הפלא החל
קולו לשוב אליו, עד שבערב יום
הכיפורים חזר לדרכו ככבר!

שבת שלום!

